

Kápo 2

Rec: Byl už podzim. Všude, kam oko pohlédlo, zlátlo javorový listí a já se vracel sychravým ránem domů po pěti letech bojů pod vlajkou Spojených států – po pěti letech válek, hrůzy a vraždění. Hlavou se mi honily děsivé vzpomínky a já přemejšlel o tom, jestli na to všechno budu moct jednou zapomenout. Jestli mám právo se ještě někdy smát.

Najednou jsem zjistil, že stojím – stojím uprostřed vypálený indiánský vesnice a přede mnou v šatech posetých ranami šavlí leželo malý, ještě ubrečený indiánský děvčátko. Poprvé v životě jsem měl slzy v očích. Poprvé v životě jsem se styděl za svou zem, za lidi kteří nosili její znak a mluvili její řečí.

Ne kvůli tomu děvčátku, ale brečel jsem nad tím, nad čím vším musí vlát vlajka mé země, na který lpí i tvá krev, malý ubrečený děvčátko z kmene Cheyenne.

1. Čím voněl dým v tvém týpí, dívko z Cheyenne,
čí nůž zbarvil čern tvých copánků?
Tady končí sny, já vím, zjara zvonky vyklíčeš,
tam, kde brouzdal travou pár tvých opánků.
Bílý máš pléd, motýl do vlasů ti slét,
co ti říct, dívko z Cheyenne.
Máš v očích zášť, vždyť nosím stejnej plášť,
odpustíš, dívko z Cheyenne.
2. Pláčem umazaná tvář a víčka zavřený
a talisman, co poví, kudy jít.
Že byl falešnej jen lhář, už víš a sevřený
ústa šeptají, že dýl chtěla jsi žít.
Ze zvonků věnce plíst, znáš v horách každej list,
poslouchej, dívko z Cheyenne.
Krajem zní tamtamů chór, nebe obléklo si flór,
usínej, dívko z Cheyenne.
3. Až přijde někdo z vás tam do těch tichejch míst,
kde šumí říčka plná kamení.
Tam, kde končí jezer hráz, uvidíš zvonky kvíst
a ze dvou kúlů kříže znamení.
Stůj, ona spí, jenom zlý o nás ví,
spoutaná dívka z Cheyenne.
Dej jí můj vzkaz, bude se jí dýchat snáz,
[: pozdravuj dívku z Cheyenne, :] pozdravuj.